

Ἐχθροὶ καὶ Σύμμαχοι στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα

«Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος!...»

«Ἄγγελος Κυρίου ἐπετίμα αὐτοῖς...»

*† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ*

ΕΙΝΑΙ ἀλήθεια ἐκ πείρας βεβαιωμένη, ὅτι ὁ εὐσεβὴς Χριστιανός, ἀγωνιζόμενος μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ *παρὰ φύσιν* στὸ *κατὰ φύσιν* καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀναβιβασθῇ στὸ *ὑπὲρ φύσιν*, πολεμεῖται νυχθημερὸν ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, τοὺς ἐκπεσόντας αὐτοὺς πρῶην φωτεινοὺς ἀγγέλους.

Ὁ φθόνος τῶν δαιμόνων ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπερίγραπτος, διότι βλέπουν οἱ δυστυχεῖς αὐτοί, ὅτι οἱ ἐν Χριστῷ ἁγιασμένοι ἄνθρωποι, ἂν καὶ θνητοὶ καὶ ὑλικοί, κληρονομοῦν τοὺς τόπους τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Δόξης καὶ τῆς Μακαριότητος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτοὶ γιὰ τὴν ἔπαρσί τους ἐξέπεσαν καὶ τώρα κληρονομοῦν τὸν σκοτεινὸ ἄδη καὶ τὸ αἰώνιο πῦρ τῆς κολάσεως.

Ἡ ἔλλειψις πνευματικῆς πείρας, ἢ ὀλιγοπιστία καὶ τὸ νέφος τῶν παθῶν δὲν ἐπιτρέπουν συνήθως νὰ κατανοήσουμε τοὺς πραγματικοὺς Ἐχθροὺς μας, οἱ ὅποιοι νυχθημερὸν καὶ μὲ ποικίλα τεχνάσματα πολιορκοῦν τὴν ψυχὴ μας, προκειμένου νὰ τὴν χωρίσουν ἀπὸ τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ τὴν ὑποτάξουν στὰ σκοτεινὰ πάθη.

*«Ἐλεγον περί τινος Γέροντος, ὅτι ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ
ιδεῖν τοὺς δαίμονας. Καὶ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ ὅτι· Οὐ
χρείαν ἔχεις ἰδεῖν αὐτούς. Ὁ δὲ Γέρων παρεκάλει
λέγων· Κύριε, δυνατὸς εἶ σκεπάσαι με τῇ χάριτί Σου.*

*Ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ
εἶδεν αὐτοὺς [τοὺς δαίμονας], ὅτι ὡσπερ μέλισσαι
κυκλοῦσι τὸν ἄνθρωπον βρύχοντες τοὺς ὀδόντας
αὐτῶν ἐπ' αὐτόν, ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου ἐπετίμα
αὐτοῖς».*

* * *

ΤΕΛΙΚΑ ὅμως, ὅταν ξεπεράσουμε τὸν πειρασμὸ τῆς ὀλιγοπιστίας καὶ πεισθοῦμε, ὅτι κατ' οὐσίαν οἱ μοναδικοί μας *Ἐχθροὶ* εἶναι τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἀντιμετωπίζουμε πλέον μὲ περισσότερη ἔντασι τὸν πειρασμὸ τῆς ἀδημονίας, τῆς λύπης, τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, διότι ὁ πόλεμος, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, εἶναι βαρύτερος, ἀπαρακλήτος καὶ ἀδιάλειπτος: λογισμοί, φαντασίες καὶ αἰσθήματα, ὡσὰν νέφος σκοτεινὸ, καλύπτουν τὴν *καρδιὰ* καὶ τὸν *νοῦ* μας· ἔχουμε ἔντονη τὴν αἴσθησι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἡ φύσις, οἱ καταστάσεις ἐξεγείρονται ὅλα ἐναντίον μας!...

Ἔνας ἄμεσος κίνδυνος, τὸν ὁποῖο διέρχονται ἰδίως οἱ ἀρχάριοι στὴν ἐν Χριστῷ ζωή, εἶναι νὰ βλασφημήσουν τὸν σατανᾶ!

Καλὸ θὰ εἶναι στὶς κρίσιμες αὐτὲς στιγμὲς, ὅπου ἡ ἔντασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀγῶνος κορυφώνεται, νὰ ἐνθυμούμεθα πῶς ἐνήργησε ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ:

«Ὁ δὲ Μιχαήλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· ἐπιτιμῆσαι σοι Κύριος» (Ἰούδα, στχ. 9).

Δηλαδή: Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ὅταν συνδιαλεγόταν μὲ τὸν διάβολο, ὁ ὁποῖος διεκδικοῦσε μὲ ὑπερήφανη γνώμη καὶ ἤθελε νὰ πάρῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσία του τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ θεόπτου Μωϋσέως, δὲν ἀπετόλμησε νὰ καταδικάσῃ αὐτόν μὲ ὕβρεις καὶ βλασφημίες, ἀλλὰ εἶπε στὸν διάβολο: *«Ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸ*

εύρης... Ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπιτιμήσῃ... Ὁ Κύριος νὰ σὲ καταργήσῃ
γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ ἀποτολμᾷς...». Καὶ ἔτσι, ἔγινε ἄφαντος ὁ
διάβολος...

*«Καὶ στοχάσου», σχολιάζουν οἱ Ἅγιοι, ὅτι «ὁ Ἄρχων
Μιχαὴλ ἐδίωξε μὲν τὸν διάβολον, ὄχι ὅμως ἐξου-
σιαστικῶς καὶ αὐθεντικῶς, ἀλλὰ παραχωρήσας [ἐν
ταπεινώσει] τὴν κρίσιν πᾶσαν καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ
διαβόλου εἰς τὸν τῶν ὅλων Θεόν».*

Ὁ Ἀρχάγγελος λοιπὸν Μιχαὴλ μὲ τὸ παράδειγμά του μᾶς
ἔδειξε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βλασφημοῦμε, καταρώμεθα καὶ ἀναθε-
ματίζουμε οὔτε τὸν ἴδιο τὸν σατανᾶ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο μᾶς
διδάσκουν καὶ τὰ Ἱερὰ Κείμενα τῆς Πίστεώς μας:

*«Ἐν τῷ καταρᾶσθαι ἀσεβῆ τὸν σατανᾶν, αὐτὸς
καταρᾶται τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν» (Σοφ. Σειρ. κα' 27).*

Οἱ Ἅγιοι ἐρμηνεύουν τὴν στάσι αὐτὴ ὡς ἐξῆς:

*«Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν σατανᾶν ἐὰν ἀναθεματίσω,
ἐφ' ὅσον ποιῶ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ἐμαυτὸν ἀναθεματίζω».*

* * *

ΕΝΑΣ δεύτερος κίνδυνος, τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει ὁ
ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα, εἶναι ὅτι λησμονεῖ τοὺς
πνευματικούς του *Συμμάχους*: τοὺς φωτεινοὺς Ἀγγέλους τοῦ
Θεοῦ!

Στὴν ἀποκάλυψι ποὺ εἶχε ὁ προαναφερθεὶς ὀσιώτατος Γέρον,
μὴ λησμονοῦμε ποτὲ αὐτό!, εἶδε μὲν τοὺς δαίμονας νὰ
κυκλώνουν ἀγριεμένοι τὸν ἄνθρωπο, ἀλλά: *«Ἄγγελος Κυρίου
ἐπετίμα αὐτοῖς»!...*

Ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ μᾶς δοθῇ πνευματικὴ καθαρότης ἀπὸ
τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας, τότε θὰ ἀποκτήσουμε
οἰκειότητα μὲ τὸν Φύλακα Ἄγγελό μας καὶ θὰ ἀκοῦμε νοερῶς
τὴν ἁγία φωνή Του νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ: *«Εἶμαι ἐδῶ!... Μὴν
ἀποθαρρύνεσαι!... Ἀρκεῖ νὰ προσέχης!...».*

Οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν καὶ ἡ πείρα ἐπιβεβαιώνει, ὅτι ὅταν
ἡ ψυχὴ διέλθῃ θλίψεις καὶ πειρασμούς, ἀλλὰ μὲ ὑπομονή,

ταπεινώσι καὶ εὐχαριστία, τότε ὁ Πανάγαθος Θεὸς οἰκονομεῖ
νὰ παρηγορηθῇ ἡ ψυχὴ

*«διὰ τῶν νοητῶν Ἱερέων, τουτέστι τῶν Ἀγγέλων,
ἀνακτωμένων (οἱ ὅποιοι "τονώνουν") αὐτὴν θερμοτάτη
γλυκυθυμία δακρῦων, καὶ λεπτοῖς νοήμασι, καὶ ἀρετῶν
ἰσχύϊ».*

Πρέπει νὰ ἔχουμε ἀκράδαντη τὴν πίστι, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐμεῖς
παραμένουμε σταθεροὶ στὴν ἐργασία τῶν ἀγαθῶν ἐντολῶν τοῦ
Κυρίου μας, δεχόμεθα μυστικῶς τὴν *σφραγιδα* τοῦ θείου Ἀγγέλου
καὶ ἔτσι δὲν ἔχει ἐπάνω μας ἐξουσία τὸ μελίσσι τῶν βρυχομένων
δαιμόνων· θὰ μᾶς προσβάλλουν, ἀλλὰ θὰ γίνουν ἀφαντοὶ· θὰ
ἔλθουν καὶ θὰ παρέλθουν, ἐπιτιμημένοι.

«Ὑμεῖς δέ», λέγουν οἱ Ἅγιοι, *«ἐὰν μείνητε ἐν τῷ
ἀγαθῷ, πέμπει ὁ Θεὸς τὸν Ἄγγελον Αὐτοῦ καὶ
σφραγίζει ὑμᾶς, ὥστε τὸν ἐρχόμενον καὶ βαστάζοντα
τὴν ῥομφαίαν, παρελθεῖν ὑμᾶς, εὐχαῖς ἀγίων. Ἀμήν».*

* * *

ΠΡΟΣΟΧΗ, λοιπόν!... Ὄταν τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος μᾶς
συνθλίβη, ἄς μὴ λησμονοῦμε ποιοὶ εἶναι οἱ *Ἐχθροὶ* μας, ἀλλὰ
καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ *Σύμμαχοί* μας!

Οἱ πρῶτοι, εἶναι σκοτεινοὶ καὶ μοχθηροί, ἀλλὰ ἀδύναμοι...
Οἱ ὑποχωρήσεις καὶ οἱ συμβιβασμοὶ μας εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια
δίδουν δύναμι εἰς αὐτοὺς καὶ μᾶς πληγώνουν, εἴτε μὲ συγγνωστὰ
εἴτε μὲ θανάσιμα ἁμαρτήματα.

Οἱ δεύτεροι, εἶναι φωτεινοὶ καὶ ἀγαθοί... Ἡ καθαρότητα τοῦ
βίου μας καὶ ἡ εὐωδία τῆς Χάριτος, ἡ Ὅποια σκηνώνει στὴν
καρδιά μας διὰ μέσου τῆς *νοεῖας προσευχῆς*, τοὺς προσελκύει
καὶ μᾶς προστατεύουν καὶ μᾶς παρηγοροῦν καὶ μᾶς καθοδηγοῦν
στὰ ὕψη τῆς θεώσεως.

† *Ζ' Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ,
7/20. 11. 2005*

